

MÁ MOC ZMĚNIT MINULOST.
JEN JEDNOU. NEVRATNĚ.

PŘEDURČENÁ

EMMA K. MORRIS

Emma K. Morris

PŘEDURČENÁ

© 2018

Mamince

Předurčenou věnuji tobě. K psaní mě přivedla láska ke knihám, ke knihám jsi mě přivedla ty.

„Destiny is not a matter of chance, it is a matter of choice.“

– W. J. Bryan –

„Anything’s possible. It’s a beauty of loving.“

– Hayden Panettiere: Home –

1.

Čtvrtek 7. ledna 2016

„Ach bože, dneska to bylo nekonečné,“ Adam s povzdechem dopadl zády na postel a unaveně se zadíval na mírně zkosený strop, který byl stejně jako zbytek místnosti vymalován příjemným odstínem fialové. Měl rád nejenom barvu zdí, ale celkovou atmosféru toho prostorného pokoje. Tu spoluvytvářely svíčky, žárovičky, několik zarámovaných fotografií, pár drobných dekorací, které prozrazovaly, že jde o dívčí pokoj, a taky několik abstraktních obrazů na zdech, jejichž autorkou byla jeho sestra Andrea. Vždycky to na něj působilo uklidňujícím dojmem, když tady byl.

A býval tady často. Automaticky začal hladit malého hnědobílého psa, který skočil za ním a lehl si mu přímo na břicho. Samou radostí se celý vrtěl a pokoušel se Adamovi důkladně olízat bradu.

„Nebylo by to tak hrozné, kdybys nemusel plnit tu pitomou praxi zrovna ve zkouškovém,“ podotkla Esther, která nejdříve odložila kabelku na svůj pracovní stůl a sundala si svetr. Oběma rukama si prohrábla dlouhé tmavé vlasy a pomalu zakroužila krkem, aby uvolnila napjaté svaly. Pak zvedla ruce nad hlavu a pohybem připomínajícím kočku si protáhla záda.

Strávila většinu dne v knihovně nad učebnicemi psychologie. A i když to bylo vyčerpávající a nudné, aspoň měla dostatek času se

připravit na nejbližší zkoušku. Na rozdíl od Adama, který trávil tři dny v týdnu brigádou ve stavební firmě.

Bylo to v ten nejnevhodnější čas – když se potřeboval každou volnou chvíli učit –, jenže neměl na vybranou. Aby prošel do dalšího semestru, musel absolvovat praxi. A stavební firma, již si vybral, pro něj měla volné místo jen v prosinci a lednu.

Adam zasténal. „Už toho mám plné zuby, to mi věř. Příští týden mám zatím nejtěžší zkoušku za celé dva roky a totálně v tom plavu.“

„To zvládneš, uvidíš,“ snažila se o co nejpozvedivější tón. „A shod’ Charlie dolů, nemá v posteli co pohledávat, a oba to moc dobře víte.“

Adam dělal, že přeslechl druhou část její věty, protože fenka Kavalíra Kinga Charlese Španěla, velmi originálně pojmenovaná Charlie, ho bezmezně milovala. Nechtěl ji zradit tím, že ji shodí z postele.

„Nemůžu si dovolit to podělat. Jestli tu zkoušku nedám, nejspíš ji už nezvládnou nikdy. Všichni říkají, že je děsná už napoprvé, ale že u dalších pokusů je to ještě mnohem horší,“ vysvětloval. Cítil, jak se mu jen při myšlence na obtížnou zkoušku z fyziky svírá žaludek nervozitou.

Esther si bezmocně povzdechla. „Kéž bych ti s tím mohla pomoci. Ale fyziku jsem sotva zvládala na střední, té tvójí nerozumím ani za mák. Charlie, dolů. Hned,“ přikázala fence, která se neodvážila ji neposlechnout. Zůstala sedět před postelí a vrtěla ocasem ve snaze upozornit Adama, že by se jí mohl věnovat, i když musela z postele.

„Nechápu, proč nám musí otravovat život něčím tak hrozným, jako je fyzika,“ pokračoval Adam ve stížnostech a přitom si položil předloktí přes oči.

Esther spolkla poznámku o tom, že jako budoucí projektant staveb se bez fyziky jen těžko obejde. Věděla, že je Adam ve stresu, a nechtěla to ještě zhoršovat. Spustila přehrávání svého oblíbeného playlistu a šla se posadit na postel vedle něho.

„Musí být způsob, jak to zvládnout. Zvládly to celé ročníky studentů před tebou, tak to musí nějak jít.“

Charlie usoudila, že nemá cenu se dál doprošovat jejich pozornosti, a přeběhla ke dveřím pokoje. Čumákem je pootevřela natolik, aby prošla, a šla si lehnout do svého pelíšku v obývacím pokoji, kde začala okusovat plyšovou hračku, o které už nebylo možné říct, čím původně byla.

„Vlastně jsem o jednom způsobu uvažoval,“ prohodil Adam zamysleně.

„Opravdu? O jakém?“

„Řeknu Vanesse, jestli by mi nedala pár hodin doučování.“

Esther nevolí protáhla obličej. „Vanesse? Nemohl bys říct nějakému klukovi, třeba –“

„Proč?“ skočil jí do řeči.

„Nemám ji ráda.“

„No a? To přece není překážka pro to, aby mě pár hodin doučovala,“ namítl. Věděl o tom, že ji Esther moc nemusí, ale on přece taky nevycházal úplně s každým. To je normální.

„Prostě nechci, abys byl v její blízkosti, a mám pro to několik důvodů. Za prvé, Vanessa je zlá. Cítím to.“

Znali ji už od střední školy, chodila do stejného ročníku gymnázia jako oni, jen do jiné třídy. A shodou okolností teď studovala stejný obor jako Adam. Tedy, Esther měla o té *shodě okolností* jisté pochybnosti, ale nechávala si to pro sebe.

Adam se zamračil. „Udělal ti snad něco?“

„To ne, o to nejde. Prostě poznám, že je zlá. Uvnitř,“ položila si dlaň na hrudník. „Cítím, že pod její sladkou přetvářkou je zlá duše, úplně to z ní vyzáruje. Stejně tak její pocity jsou temné.“

„To myslíš vážně?“

„Ano.“

„Myslel jsem, že umíš poznat jenom to, jak se kdo cítí,“ podotkl udiveně. „Nikdy jsi mi neřekla, že poznáš taky povahu a duši člověka.“

Pokrčila rameny. „Jen proto, abys mi neříkal, že jsem blázen.“

Adam si ji zamýšleně prohlížel. Zvažoval, jestli její empatie skutečně může dosahovat takových extrémů. „Takže chceš říct, že umíš lidem číst myšlenky?“

„Ne, to neumím, ty blázínku,“ upřímně se rozesmála. „Kdybych to uměla, určitě už bys to věděl, protože bych ti odpovídala na věci, na které ses neptal nahlas.“

„Jsem rád, že neumíš číst, co si myslím,“ uculil se.

„Myslíš si snad o mně něco, co by se mi nelíbilo?“ pozvedla obočí.

„Nevím, jestli by se ti to nelíbilo, ale možná by tě to pohoršilo.“

„Nemusím ti číst myšlenky, abych věděla, na co myslíš,“ strčila do něho. „A nic z toho by mě nepohoršilo,“ zaseptala mu provokativně do ucha.

Adam si odkašlal a raději se vrátil k předchozímu tématu. „Tak fajn. Když tedy nečteš myšlenky, jak jsi poznala, že je Vanessa zlá?“

„Když už se chceš pohybovat v těchhle termínech, tak bych řekla, že umím číst lidi.“

„Co to přesně znamená?“

„Poznám, jakou mají povahu. V jakém jsou rozpoložení a co cítí. Jako by vysílali emoce a já měla správný radar pro jejich zachycení,“ shrnula, co jednoduše považovala za svou přirozenou schopnost empatie.

„Takže Vanessa má špatnou auru?“ rozvíjel to dál.

„Nevidím aury, to jsem neřekla,“ zamračila se na něho. „Posloucháš mě vůbec?“

„Jistěže. Jen si myslím, že tyhle pojmy k sobě mají blízko, ne?“

Musela uznat, že na tom něco je. „Nevím, jestli aury existují. Ale vsadím se, že jestli ano, Vanessa ji má černou jako noc.“

„Ty jsi zvláštní člověk, Esther,“ znovu si lehl a podložil si hlavu dlaní.

„Myslíš, že jsem blázen?“ opětovala mu pohled.

„Ne, jistěže ne. Myslel jsem zvláštní v dobrém smyslu slova. Fascinuješ mě. Jsi naprosto rozkošná,“ pohládl ji hřbetem prstů po tváři. „Spíš si říkám, proč se to dozvídám až teď, že umíš něco nadpřirozeného. Známe se skoro celý život, a nikdy jsi mi neřekla, že tvoje empatie je nadpřirozená.“

Věděl o tom, že umí až překvapivě přesně odhadnout, jak se kdo cítí, včetně jeho. Vždycky spolehlivě vycítila, jakou má náladu. Ovšem poznávání povahy na základě pocitů, to bylo něco, o čem se nikdy nebavili... Adama by ani nenapadlo, že je něco takového možné.

„Není to nadpřirozené, aspoň pro mě ne. Vždycky jsem si myslela, že to umí každý.“

„Ale neumí.“

„Neumí,“ dala mu za pravdu. „Pro mě je to ale normální věc. Která mi navíc pomůže v mé budoucí práci.“

„No vidíš, to mě nenapadlo,“ uvědomil si Adam. Vždycky věděl, že bude výjimečně dobrá psycholožka, protože její schopnost empatie byla velmi silná, a tohle byla další velká výhoda, která jí pomůže stát se špičkovým profesionálem.

„A umíš ještě něco jiného? Třeba létat, vidět budoucnost, hýbat věcmi nebo tak něco?“ dobíral si ji trochu.

„Ne, nic o čem bych věděla,“ rozesmála se. „Jenom se mi zdá, že to zbytečně dramatizuješ. Jen umím odhadnout povahu člověka podle pocitů, tak ze mě hned nedělej čarodějnici.“

„Náhodou by to bylo fajn, kdybys to uměla,“ vzal ji za ruku a přiměl ji, aby si lehla vedle něj. „Mohla bys myšlenkou přivolat něco k pití a zapnout televizi, aniž bysme museli vstát z postele. Potom by ses podívala na příští čtvrtek, jakou otázku si vytáhnu z fyziky, a zvládl bych to levou zadní.“

Ocenila to smíchem. „Myslím, že to všechno budeme muset udělat jako obvykle.“

Povzdechl si. „Já vím. Ale je to škoda, nemyslíš?“ Začínal mít o něco lepší náladu. Díky Esther. Vždycky mu zlepšila náladu, někdy měl pocit, jako by mu předávala pozitivní energii. Teď zjistil, že tomu tak možná doopravdy je. Kdoví, co dalšího ještě uměla, aniž by o tom věděla.

„Moc bysme zlenivěli,“ usoudila. „Ale to nic nemění na tom, že bych byla radši, kdybys o doučování řekl třeba Danovi, ten je ve fyzice taky dobrý, ne?“ zmínila jednoho z jeho spolužáků, o němž jí Adam párkrát vyprávěl.

„Ale Vanessa je ve fyzice nejlepší, vždyť to víš,“ řekl smířlivě. „Když mi to vysvětlí ona, je vyšší pravděpodobnost, že to pochopím a nezvrtám tu zkoušku.“

„Už ses jí ptal?“ zeptala se s hraným nezájmem a zvedla se do sedu.

„Ještě ne. Ale snad neodmítne.“

„To bych se hodně divila,“ poznamenala s despektem.

„Co? Proč jako?“

„Protože po tobě jede, Adame.“

Adam se zasmál. „No a? To je její problém. Jen chci doučování z fyziky, nic víc.“

„Jenže ona něco víc možná chtít bude. A klidně by tě mohla vydírat.“

„Vydírat?“

„Jo. Třeba s ní budeš muset někam jít, aby tě na oplátku doučovala. Nebo i něco horšího.“

Adam se zamyslel. „Takže chceš říct, že si nepřiješ, aby mě Vanessa doučovala fyziku, protože se bojíš, že by mezi námi mohlo k něčemu

dojít?“ zeptal se a podezíravě přimhouřil oči. „Nevymyslela sis náhodou tu historku s tím, že poznáš povahu člověka?“

„Ne, to jsem si nevymyslela,“ skoro uraženě se na něj podívala. „Říkala jsem, že je víc důvodů, proč ji nemám ráda. Jednak je zlá a jednak mi tě chce přebrat.“

„Má to znamenat, že mi nevěříš? Myslíš, že se na ni vrhnu, až mi bude vysvětlovat výpočty ze stavební fyziky? Uznávám, že je to velmi vzrušující téma, ale jsem si jistý, že se ovládnou.“

Lehce ho plácla přes ruku. „Nech si ten ironický tón. Víš, že ti věřím. Ale jí ne. Zkrátka si myslím, že se o něco pokusí a ty... zkrátka jí to dovolíš. Třeba z vděčnosti, to je fuk. Kromě toho, Vanessa je hezká.“

„Moje želva je hezká, moje sestřenice je hezká... dokonce naše sousedka je hezká. Znamená to snad něco?“

Jen zavrtěla hlavou.

„No vidíš. Víš, co je pro mě důležité? Udělat tu zkoušku. A nějaká Vanessa si může zkoušet, co chce, protože jí to k ničemu nepomůže. Chci být s tebou, a to se nezmění.“

„Jak myslíš. Ale potom mi neříkej, že jsem tě nevarovala.“

„No tak,“ vzal ji za ruku a přiměl ji, aby se vrátila vedle něho. „Vždyť miluju tebe a ty to víš. Nikdy se to nezmění,“ pohladil ji po tváři, když se mu podařilo dostat ji vedle sebe. „Miluju tě od chvíle, kdy jsi mi pomohla vstát, když jsem spadl z kola.“

Esther se rozesmála a přitulila se k němu. „Jenom kdybys nekecal.“

Vzpomněla si na ten den před spoustou let, kdy se o pár domů dál přistěhovali noví sousedé, jejichž dvě malé děti se ještě ten den odpoledne proháněly po ulici na kolech. Zrovna se vracela domů z dětského hřiště ve vedlejší ulici, když viděla, jak jedno z nich z kola spadlo.

Rozeběhla se tím směrem, pomohla chlapci vstát a zeptala se, jestli je v pořádku. Nabídla, že mu ukáže, kde je hřiště, aby odvedla pozornost od odřených kolen a dlaní a taky aby přestal natahovat.

Když se vzápětí přirítila Andrea, jeho o rok mladší sestra, aby zjistila, jestli je Adam v pořádku, seznámila se i s ní. Velmi rychle se z nich stali kamarádi a pořád jimi byli. Po pár měsících nastoupili do stejné školy, Adam přímo do třídy s Esther, Andrea o ročník níž, a trávili spolu i většinu volného času.

Adam a Andrea stále bydleli tam, kde kdysi, zato Esther se s bábínkou přestěhovala do bytu blíž centru, když před dvanácti lety zemřela Stella, matka Esther. Dům byl pro ně dvě příliš velký a vázalo se na něj spoustu vzpomínek, které prohlubovaly bolest ze ztráty Stelly.

Díky tomu, že chodila do stejné školy jako Adam a Andrea, s nimi neztratila kontakt, ač bydlela poměrně daleko od nich.

Esther s Adamem nastoupili na stejnou střední školu a na konci prvního ročníku se vztah mezi nimi začínal přetvářet v něco víc, což obnášelo asi měsíc rozpačitosti na obou stranách, protože oba se báli udělat první krok, aby nepřišli o nejlepšího kamaráda. Nakonec se však osmělili (sehrála v tom roli schopnost Esther vycítit pocity druhých), a z jejich přátelství vznikla láska, která vydržela déle, než bylo u jejich vrstevníků zvykem.

„Vždycky jsem měla slabost pro kluky s odřenými koleny a velkými slzami.“

„Nebrečel jsem,“ ohradil se Adam, ale stále se usmíval.

„Ne, nebrečel. Křičel jsi, jako by tě vraždili,“ dobírala si ho.

„No tak to teda ne –“

„Počkej.“ Esther zaslechla klepání a bleskurychle vstala z postele, dřív než to Adam stihl zaregistrovat.

„To bude bábinka,“ řekla Esther šeptem a Adam jen zakoulel očima a zvedl se z postele. Raději si šel sednout do jednoho ze dvou křesílek v rohu pokoje. Věděl, že její babička ho nemá moc v lásce; sice nikdy nic neřekla naplno, ale její podezíravé a skoro obviňující pohledy byly dost výmluvné.

Občas se mu zdálo, jako by se na něho dívala skoro až nenávislně. Proto se snažil nezavdávat jí důvod, aby ho chtěla vyhodit. Slyšel, jak se Esther začala mezi dveřmi bavit s bábinkou, a hmátl do tašky pro skripta, aby mohl předstírat, že se učí.

2.

„Jsi sama?“ Slyšel její babičku.

Esther si povzdechla. „Ne, babi. Je tu Adam.“

„Bude tu přes noc?“ Vůbec si nebrala servítky, zřejmě jí bylo fuk, že ji Adam musel slyšet.

„Ještě nevím,“ Esther se snažila o trpělivý tón. Sice měla bábinku ráda, ale když přišlo na Adama, svým přístupem ji vážně štvála.

„Mám připravit něco k večeři?“ změnila paní Kellerová téma.

„Nemusíš, cestou jsme se stavili na jídlo. Pak si když tak něco vezmeme,“ odpověděla Esther. Očekávala, že bábinka se bude dožadovat nahlédnutí do jejího pokoje, aby zjistila, jestli se tam nedějí nějaké nepřístojnosti. A stará paní přesně to udělala.

„Dobrý den, paní Kellerová,“ řekl Adam zdvořilým tónem a vzhlédl od studijních materiálů, které před chvílí namátkou vytáhl z tašky. „Jak se máte?“

„Jde to,“ utrousila a její hlava zmizela ze dveří.

„Babi, musíme se učit,“ popohnala ji Esther a za chvíli zavřela dveře svého pokoje. Opřela se o ně zády a zhluboka si povzdechla.

„Proč mám babičku, která musí strkat nos do mého soukromí?“

Adam se povzbudivě usmál. „Mohlo by to být horší, Esther.“

„Tak to už si nedokážu představit.“

„Mohla by mě vyhodit a zakázat ti vídat se se mnou.“

„To by neudělala,“ namítla. „Oprava. To bych jí nedovolila.“

„Pojď sem.“

Udělal, co chtěl, a došla k němu. Stáhl si ji na klín a krátce ji políbil. „Když máme dnešní kontrolu za sebou, co kdybysme se přesunuli do postele a pustili si ten film, na který jsi mě sem dneska nalákala?“

„Měl by ses učit,“ namítla slabě a položila si hlavu na jeho rameno.

„Později,“ navrhl, i když oba věděli, že pokud nezačne hned, už se k tomu později nedonutí.

„Adame...“ povzdechla si. Bála se, že mu bude čas strávený sledováním filmu chybět.

„Zítřka se budu učit celý den, od rána až do večera,“ prohlásil a vstal, Esther přitom vzal do náruče a nesl ji k posteli. Položil ji doprostřed a skočil vedle ní. „Můžu zůstat přes noc?“ zeptal se s neodolatelným úsměvem.

Rozesmála se. „Můžeš zůstat, ale víš, že bábinka sem může kdykoliv vejít. A pokud zamkneme, bude bouchat do dveří, dokud neotevřeme.“

Zhluboka si povzdechl. „To nevadí,“ pronesl. „Teda – vadí, v jistém smyslu. Chci říct, že mi to nezabrání zůstat tu přes noc, i když budeme jen spát.“

„Možná když budeme úplně potichu a vydržíme dlouho vzhůru...“ dělala si naděje.

„Myslím, že na tohle má tvoje bábinka šestý smysl. Stačí, abysme na to pomysleli, a ona už ví, že dnes v noci musí hlídkovat,“ poznamenal. „Tak mě napadá, neumí tvoje bábinka totéž, co ty? Protože tím by se to vysvětlovalo.“

„To nevím,“ přiznala zmateně. „Ale může jí to být jedno. Sakra, jsme dospělí, nebo ne?! Můžeme si dělat, co chceme. Vždyť nám bude letos třiadvacet, proboha.“

„Myslím, že ona na to má jiný názor,“ odtušil.

„Na to se nikdo neptá,“ posadila se na posteli a pomalu vstala. „Zajdu pro něco na zub k tomu filmu,“ usmála se, když Adam odmítal pustit její ruku.

Nechtěl, aby se od něj vzdalovala, už tak strávil celý den bez ní. Když ale zmínila jídlo, rychle ji pustil. „Ať je toho hodně. A taky vezmi pití. Prosím,“ dodal a poslal jí pusu.

Esther jen pobaveně kývla a vydala se do kuchyně. Když se vracela se dvěma velkými pytlíky chipsů a dvoulitrovou lahví ledového čaje, už za dveřmi svého pokoje uslyšela zvuk kytary.

Vešla do místnosti a ani se nemusela dívat k posteli, aby věděla, že si Adam vzal její starou kytaru, kterou kdysi vyloudila na svém bratranci. Neměla talent, ale něco zahrát uměla. Ovšem v Adamově přítomnosti to raději nedělala, protože on uměl hrát stokrát lépe než ona. Ráda poslouchala, když hrál.

„Tohle jsem vymyslel před pár dny,“ řekl polohlasem a hrál příjemnou melodii. „Líbí se ti?“

„Moc,“ odpověděla popravdě a odložila lahev i chipsy na stůl.

„Andy se to taky líbí,“ říkala, že se na to pokusí vymyslet slova a dáme to na zkoušku dohromady.“ Každou středu trávil s Andreou pár hodin v jejich nepoužívané garáži hraním. Měli tam i bicí, které si před pěti lety přáli k narozeninám a na něž hrála především Andrea, i když primárně se věnovala zpěvu.

Stále se pokoušeli vymýšlet songy, a dokonce už poslali pár nahrávek do hudebních vydavatelství, ale nikdy jim nepřišla odpověď. Nedařilo se jim ani sehnat další muzikanty, se kterými by vytvořili pořádnou kapelu. I když už dávno snížili kdysi přísná kritéria na to, koho do kapely vezmou, bylo to těžší, než čekali – většinou to všechny po pár týdnech, nanejvýš pár měsících, přestalo bavit. Možná to ale bylo dobře, protože o nějakém talentu se u drtivé většiny adeptů nedalo ani mluvit... a tak už to v podstatě vzdali a zůstávali většinu času ve dvou.

„Tak mi to potom zahrajete, až to budete mít kompletní, jo?“ Esther trávila středeční odpoledne sama, byl to jediný den v týdnu, kdy měli s Adamem zcela odlišné aktivity. Ona chodila hrát tenis s kamarádkou Sofií a pak spolu obvykle někam zašly.

„Jasně. Jsi náš jediný fanoušek.“

Esther se rozesmála. „To je moc hezká výsada.“

Adam si dál pohrával se strunami a Esther viděla, jak přirozené to pro něj je. Jako by jeho ruce byly pro kytaru stvořeny. Dokázal vyloudit nádherné melodie, které by Esther vydržela poslouchat celé hodiny.

„Je nádherná,“ pousmála se, když k ní Adam na chvíli vzhlédl.

Zničehonic přestal hrát a přitiskl dlaň na struny, aby je umlčel. „Stejně je to k ničemu.“

„To neříkej,“ zamračila se.

„Proč ne?“ posměšně zvedl obočí a odložil kytaru. „Nikdy z toho nic nebude.“

Esther na něj pevně pohlédla. „Jsem si jistá, že bude.“

„Jo?“ měl v očích posměch, který ale nepatřil Esther, spíš jemu samotnému. „Vždyť jsem ani neudělal talentovky. Dvakrát,“ připomněl svůj neúspěšný pokus studovat hudbu.

„Vždyť víš, co si o tom myslím,“ zavrtěla hlavou. „Nic to neznamená. Máš obrovský talent a je jejich chyba, že to neviděli. Nepotřebuješ hudební vzdělání, abys byl dobrý v tom, co děláš. Ale prorazit v hudbě je jedna z nejtěžších věcí, musíte zkoušet vystupovat a získat kontakty a –“

„Nic z toho nikdy nefungovalo,“ přerušil ji rezignovaně. „Zkoušeli jsme vystupovat, ale skoro nikde nás nenechají hrát jen tak. A víš, jak je to s Andy. Pořád někde lítá, milion projektů... Nemá to cenu.“

„Opravdu si myslím, že jednou uspěješ.“

„Kéž bys měla pravdu,“ pokusil se o úsměv. „Zatím ale trčím tady a musím studovat školu, která mě nebaví. Hraju si doma v garáži a ani nemám kapelu. Nestojí to za nic. Můj život nestojí za nic.“

Posadila se vedle něj a políbila ho na tvář ve snaze ho povzbudit. „To neříkej, miláčku. Pořád máš ještě mě.“

„Ty jsi jediná výjimka,“ řekl tiše. „Bez tebe by můj život nestál vůbec za nic.“

Esther bylo z jeho slov smutno, protože věděla, že to myslí vážně. Nebyl šťastný, věděla to. Alespoň ne úplně. Často jí říkal, že jenom ona ho drží nad vodou, bez ní by to nezvládal.

Věděla, že nikdy nechtěl studovat stavební fakultu, že to byla jenom pojistka, kdyby nevyšla přihláška na uměleckou školu. Jenže z pojistky se stala realita, jelikož Adam u přijímacích zkoušek neuspěl, a to ani napodruhé, když to po roce zkusil znovu.

Byl neklidný, toužil po jiném životě, než jaký žil. Bohužel měl příliš vysoké cíle na to, aby jich mohl lehce dosáhnout. Kvůli svým nenaplněným snům se trápil a nedokázal se smířit s obyčejným, všedním životem.

Na to bohužel nebyl lék.

Nemohla mu pomoci, a z toho ji bolelo srdce. Přála si, aby byl šťastný, aby mu k tomu stačilo tak málo jako jí.

„A co když za rok pojeděš studovat do Berlína a já tady zůstanu?“ promluvil Adam do ticha.

„Nepojedu bez tebe.“

„Je to tvůj sen,“ namítl.

„Není, nezáleží mi na tom, jestli dostuduju tady, nebo v Německu,“ vrtěla hlavou. „Mnohem raději zůstanu tady, s tebou,“ zdůraznila.

Díky tomu, že její rodina byla napůl německá, už od základní školy zvažovala studium na některé z německých univerzit, protože by to pro ni jazykově nepředstavovalo problém. Rozhodnutí odložila na dobu, kdy se bude hlásit na navazující studium, nicméně už teď si byla jistá, že nikam nepojede. Nehodlala být bez Adama.

„Oba budeme dál studovat tady,“ dodala rozhodně. „Nic nás nerozdělí, nebo ano?“

Adam se na Esther chvíli díval, pozoroval něžné rysy její krásné tváře. Rty jí zvlínil povzbudivý úsměv, který se jí odrážel i v temně modrých očích. Měla ty nejkrásnější a nejlaskavější oči na světě. Přes-